

Arrest

nr. 226 451 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat H. DOTREPPE
Avenue de la Couronne 207
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. P. MAERTENS, die loco Mr. H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. M. DUBOIS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2015 dient de verzoekende partij bij de Belgische autoriteiten een aanvraag in tot internationale bescherming.

1.2. Op 29 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 205 403 van 15 juli 2018 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 10 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 16 april 2019 vraagt de verzoekende partij bij de stad Turnhout om informatie aangaande een huwelijk met dhr. S.B., van Belgische nationaliteit.

1.6. Op 16 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 6 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 11 september 2019 aan de verzoekende partij betekend.

1.8. Op 12 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Betrokkene verklaart dat ze sinds juli 2015 in België verblijft en dat ze naar hier is gekomen omdat ze in Liberia in de problemen kwam. Betrokkene geeft aan dat ze niet terug kan wegens stigma. Verder geeft ze aan in Noorwegen en in België asiel te hebben gevraagd en vingerafdrukken te hebben gegeven. Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben. Ze heeft in België wel een partner namelijk de heer S.B. (...).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 16.04.2019 bij de stad Turnhout informatie kwam vragen betreffende een huwelijk met de Belg S.B. (...). Betrokkenen ondernamen echter geen verder stappen in dit huwelijks dossier.

Op 16.05.2019 diende betrokkene een humanitaire regularisatieaanvraag in. Deze aanvraag 9bis werd op 06.09.2019 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 11.09.2019 aan betrokkene betekend. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar op 10.08.2018 per aangetekend zending ter kennis werd gegeven. Deze vorige beslissing tot verwijdering

werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar op 10.08.2018 per aangetekend zending ter kennis werd gegeven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland wegens stigma.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 17.05.2015. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart niet ziek te zijn.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van haar zaak in het Nederlands.

3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief

resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Verder volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

4.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9bis, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6 en 21 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest en van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Préalablement

Un ordre de quitter le territoire aurait été délivré à la requérante le 10 août 2018 ;

Il s'agissait d'un ordre de quitter le territoire ensuite de l'arrêt intervenu dans le cadre de la procédure d'asile de la requérante ;

Le présent ordre de quitter le territoire ne peut être considéré comme purement confirmatif dans la mesure où la requérante avait dans l'intervalle introduit une demande sur base de l'article neuf bis de la loi du 15 décembre 1980 et faisait valoir sa vie privée avec son compagnon actuel ;

La partie adverse, quand l'ordre de quitter actuel, prend partiellement en compte ces éléments ;

Premier grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la

forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737). E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

L'état de santé de la partie requérante n'est pas abordé dans la décision entreprise ;

Par ailleurs, l'obligation de respecter les critères des articles 7 et 74/14 ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

La partie adverse doit examiner si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Il résulte de ce qui précède que l'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire dans le cadre d'une procédure « Dublin » de détermination de l'Etat responsable ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances et certainement pas sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie adverse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, S 83), d'une part, et du fait que cet

article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n ° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Dans la mesure où la situation de la partie requérante relève du champ d'application du droit de l'Union, l'appréciation de celle-ci doit tenir compte du droit au respect de la vie privée et familiale, tel qu'il est énoncé à l'article 7 de la Charte (CJUE, 13 septembre 2016, Rendon, C-165/14) ;

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n ° 230.257 du 19 février 2015) ;

L'article 62 §1 de la loi sur les étrangers consacre ce droit à être entendu, les travaux préparatoires de sa nouvelle version précisant que concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit ;

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile ;

L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en œuvre du droit d'être entendu. L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales. (Cfr arrêt Boujhda CJUE)

En l'espèce, la partie adverse n'a pas tenu compte de la vie familiale et sociale de la partie requérante et notamment de la cellule familiale solide en Belgique, à la même adresse que son compagnon ;

la circonstance que la partie adverse aurait répondu aux arguments développés dans l'article neuf bis, dans une décision-laquelle n'a pas été notifiée à la requérante contrairement ce que prétend la partie adverse- de la dispense pas d'examiner l'impact de l'ordre de quitter le territoire, qui constitue la décision ordonnant l'éloignement effectif, au sens des articles 74/13 et huit visés au moyen ;

de même, la circonstance que la requérante n'avait pas, au jour de la décision, poursuivi la procédure de mariage entamé en avril 2019 à Turnhout (la requérante était en attente de documents venant du Libéria afin de pouvoir poursuivre sa procédure) ne permet pas de justifier la décision au sens de l'article 8 CEDH dès lors que sa relation avec son compagnon n'est pas mise en doute. En ce sens, peu importe que se concrétise par un mariage ou par le fait de cohabiter avec lui, comme c'est le cas-contestée-depuis plusieurs années ;

enfin, la motivation selon laquelle :

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

ne constitue pas en tant que soit la motivation au sens des dispositions susvisées ;

on soulignera en outre que la partie adverse ne s'est pas inquiétée de la situation médicale de la requérante, la seule mention selon laquelle ne sera pas malade, recueilli à partir d'un formulaire signé et sans qu'il ressort que la requérante a été entendue dans une langue qu'elle comprend, ne constitue pas une motivation valable au sens de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

troisième grief

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter».

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, le délai de 5 jours aloué pour déposer le recours dans le cadre de l'extrême urgence en raison du fait qu'il s'agit d'un second ordre de quitter le territoire et surtout en la présence d'un week-end de deux jours, ce qui laisse trois jours ouvrables ne permet pas d'obtenir un accès au dossier de la requérante ;

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B.,n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autontés allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ;

La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013. n° C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi Toute personne a la

possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, *Bedioz Investment Fund*, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, *Kühne & Heitz SA*, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, *MG c. P-B*, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, *Mukarubega c. France*, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, *Sopropé*, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, *MM.*, point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 *PPIJ, Mahdi*, points 44-46).

Or, en l'espèce, il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien mené dans le cadre de son éloignement ni lors de son arrestation ;

Par contre, la requérante n'a pas eu connaissance de la décision 9bis du 11.09.2019, qui ne lui a pas été notifiée contrairement ce que prétend la partie adverse, en sorte qu'elle ne peut le contester utilement la motivation, alors que la partie adverse renvoie, la décision entreprise, à cette décision à la motivation de celle-ci ;

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile. Lorsque l'administré dispose de plus d'un mois pour introduire un recours, comme c'est notamment le cas pour saisir le Conseil d'Etat le délai de trente jours pour la communication du dossier administratif n'est pas déraisonnable. L'article 6 précité implique une discrimination entre l'administré qui doit saisir Votre Conseil dans un délai de 30 jours et celui qui dispose d'un délai supérieur pour introduire un recours devant une juridiction administrative. »

La partie requérante sollicite que des questions préjudicielles soient posées à la Cour Constitutionnelle :
« 1. L'article 6§ 5 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration est-il compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que, à la suite d'une décision administrative individuelle causant grief et susceptible de recours devant une juridiction administrative, il prévoit un délai de réponse de maximum 30 jours pour la communication du dossier administratif, que le délai de recours soit supérieur, inférieur ou égal à 30 jours ?

2. L'article 39/82 de la loi sur les étrangers n'est-il pas source de discrimination injustifiée au regard des articles 10 et 11 de la Constitution, lus le cas échéant en combinaison avec les articles 22 et 23 de la Constitution .

- D'une part, entre le requérant ayant introduit un recours en suspension d'extrême urgence et le requérant ayant introduit un recours en annulation et en suspension ordinaire.

En ce que les premiers à l'exclusion des seconds disposent de la possibilité d'invoquer des éléments nouveaux, déduits notamment de la violation des articles 3 et 8 CEDH ou des articles 22 et 23 de la Constitution. »

En tout état de cause il y a dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ;”

4.2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betreft op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en geenszins een overdrachtsbesluit in het kader van de Dublin III-Verordening, zodat de verzoekende partij geenszins dienstig kan verwijzen naar de verplichtingen bij het afleveren van een bevel in het kader van een Dublinprocedure, noch naar de artikelen 3, 6 en 21 van de Dublin III-Verordening, noch stellen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3, 6 en 21 van de Dublin III-Verordening zou schenden. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en van artikel 41 van het Handvest. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaart dat ze sinds juli 2015 in België verblijft en dat ze naar hier is gekomen omdat ze in Liberia in de problemen kwam, dat ze niet terug kan wegens een stigma, dat ze in Noorwegen en België asiel heeft aangevraagd en vingerafdrukken heeft gegeven, dat zij geen medische problemen heeft en in België een partner heeft, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 16 april 2019 bij de stad Turnhout informatie kwam vragen betreffende een huwelijk met haar partner en dat de verzoekende partij geen verdere stappen in het dossier nam, dat zij op 16 mei 2019 een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende en dat deze aanvraag op 6 september 2019 onontvankelijk werd verklaard en deze beslissing op 11 september 2019 aan de verzoekende partij werd betekend. Voorts wordt geconcludeerd dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Betreffende de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt in feite verduidelijkt dat er geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken bestaat daar de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 10 augustus 2018 werd betekend, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij geen medische problemen heeft. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de centrumarts heeft vastgesteld op 12 september 2019 dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij voorts geen rekening heeft gehouden met haar familiaal en sociaal leven en meer bepaald haar hechte gezinscel in België, op hetzelfde adres als haar partner. Zij betoogt dat het aan de verwerende partij toekomt om, voor het nemen van de bestreden beslissing, een grondig onderzoek te voeren in het licht van artikel 8 van het EVRM in functie van de gegevens waarvan zij kennis zou moeten hebben.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij kinderen heeft of lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek, zodat zij niet aantoont dat de verwerende partij gehouden was met deze elementen rekening te houden.

Daargelaten voorts de vaststelling dat het privéleven niet onder de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt en daargelaten de vraag of uit artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht voortvloeit, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij, doch hierover heeft gesteld dat de verzoekende partij verklaart in België een partner heeft, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 16 april 2019 bij de stad Turnhout informatie kwam vragen betreffende een huwelijk met haar partner en dat de verzoekende partij geen

verdere stappen in het dossier nam alsook dat zij op 16 mei 2019 een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende en dat deze aanvraag op 6 september 2019 onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissing van 6 september 2019 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom het gezins- en privéleven van de verzoekende partij volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezins- en privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 6 september 2019 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 16 mei 2019. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 16 mei 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom de elementen van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden onderzocht en waarom hieromtrent nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het feit dat de verwerende partij op de opgeworpen argumenten heeft geantwoord in een beslissing naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet haar, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, niet vrijstelt van een onderzoek naar de impact van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die een effectieve verwijdering inhoudt. Hierbij merkt de Raad eveneens op dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de beslissing van 6 september 2019 betreffende haar humanitaire regularisatieaanvraag niet werd betekend, zodat zij niet op nuttige wijze zich kan verdedigen tegen de motieven terwijl de verwerende partij hiernaar verwijst, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan de verzoekende partij werd betekend op 11 september 2019. Het feit dat de verzoekende partij heeft geweigerd de kennisgeving te ondertekenen doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Bovendien wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk privé- en gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of over heeft gemotiveerd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *prima facie* aannemelijk gemaakt.

4.2.2.4. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.2.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de omstandigheid dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing de procedure tot huwelijk nog niet had voortgezet, gelet op het feit dat zij in afwachting was van papieren uit Liberia om haar procedure te kunnen voortzetten, de bestreden beslissing niet rechtvaardigt in het licht van artikel 8 van het EVRM daar haar relatie met haar partner niet wordt betwist, dat het in die zin van weinig belang is of de relatie geconcretiseerd is in een huwelijk of in een samenwoning daar dit al jaren het geval is.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing er niet enkel op wees dat de verzoekende partij geen verdere stappen in het dossier nam doch ook erop wees dat zij op 16 mei 2019 een aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende en dat deze aanvraag op 6 september 2019 onontvankelijk werd verklaard en deze beslissing op 11 september 2019 aan de verzoekende partij werd betekend. In voormelde beslissing kan duidelijk gelezen worden waarom de verwerende partij oordeelt dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending oplevert van artikel 8 van het EVRM, waarbij ze wijst op het tijdelijke karakter van de terugkeer en erop wijst dat deze inmenging geen disproportionele inmenging is in het gezinsleven. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat voormelde overwegingen foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn, noch op welke wijze het loutere feit dat zij samenwoont een gezinsleven aantoont, laat staan op welke wijze door de bestreden beslissing sprake is van een disproportionele inmenging in dit gezinsleven.

De verzoekende partij betoogt voorts dat de motivering dat zij verklaart geen medische problemen te hebben niet geldig is in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar deze verklaring bekomen werd zonder dat uit het ondertekend formulier blijkt dat zij gehoord werd in een taal die zij begrijpt. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins aangeeft dat zij de taal waarin zij werd gehoord niet begreep. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan welk belang zij heeft bij een dergelijk betoog, daar zij niet aantoont dat zij wel degelijk medische problemen heeft, die zij eventueel had kunnen aanbrengen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

4.2.2.6. Wat betreft het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betreffende de hogere rechtsnormen, maakt de verzoekende partij aldus op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat de motieven van het bestreden bevel hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont ook niet *in concreto* aan dat de gemachtigde enig ter zake relevant gegeven zou hebben miskend. De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht niet concreet aan dat de bestreden beslissing, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zou zijn tot stand gekomen met miskenning van de genoemde wettelijke bepaling of met miskenning van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt *prima facie* niet, evenmin als de schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

4.2.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte niet motiveert in verband met haar partner en de schending van artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.2.2.3.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij wijst op haar gezins- en privéleven daar zij een relatie onderhoudt met haar partner met wie zij samenwoont en met wie zij stappen onderneemt om een huwelijk af te sluiten. Voorts maakt zij enkel gewag van een 'sociaal' leven.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij verklaart een relatie te hebben en dat uit het dossier blijkt dat zij informatie opvroeg in verband met een huwelijk maar dat zij

verder geen stappen ondernam in het huwelijk dossier. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. *In casu* kan aldus niet gesteld worden dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een relatie gebaseerd op het huwelijk.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een relatie met heeft met een Belgische onderdaan, doch deze relatie geenszins verder toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar Belgische partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar beweerd partner kan geen voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen partners afgeleid worden. Ook uit het louter opvragen van een informatie betreffende een huwelijk kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de loutere bewering dat zij wacht op papieren uit Liberia teneinde de procedure voort te zetten. De intentie tot huwen leidt er overigens niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijken overigens, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het louter aanhalen dat zij een gezinsleven en een relatie heeft met haar partner, doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staft. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relatie, aannemelijk.

Bovendien blijkt uit de beslissing van 6 september 2019 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan, voor het nemen van de bestreden beslissing, tot een belangenafweging betreffende het gezinsleven met haar partner, doch heeft vastgesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een privé- en gezinsleven, dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Met haar betoog toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins *in concreto* aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM zijn.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is voorts een feitenkwestie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot het verwijzen naar haar relatie met haar partner en het vermelden van haar 'sociaal' leven.

Betreffende de relatie met haar partner kan verwezen worden naar wat hiervoor gesteld werd.

Ook met verwijzing naar een sociaal leven, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Een belangenafweging dringt zich bijgevolg niet op.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar een sociaal leven, zonder meer concrete toelichtingen en zonder enig stavingstuk, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.8. Gelet op het op het eerste zicht niet aantonen van een schending van artikel 8 van het EVRM en het nalaten te verduidelijken op welke artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing zou zijn geschonden, toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat geen toepassing kon gemaakt worden van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de voormelde bepalingen wordt door de verzoekende partij op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.9. De verzoekende partij voert daarnaast ook een schending aan van het hoorrecht.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het administratief rapport illegaal verblijf van 11 september 2019, werd gehoord. Zij toont niet aan dat zij bepaalde relevante elementen niet heeft kunnen aanbrengen. Bovendien blijkt dat de verzoekende partij op 16 mei 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin zij de mogelijkheid had om de omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar haar herkomstland aan te brengen.

De Raad merkt bovendien op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De verzoekende partij toont geenszins aan, gelet op wat uiteengezet wordt in onderhavig arrest, dat zij bepaalde relevante informatie die had kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, niet heeft kunnen meedelen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.10. Daarnaast voert de verzoekende partij een voornamelijk theoretisch betoog betreffende artikel 47 van het Handvest.

4.2.2.10.1. Zij wijst op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en op de rechten van verdediging, die het recht om gehoord te worden en het recht op toegang tot het dossier bevatten. Zij stelt dat *in casu* de termijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen een tweede verwijderingsmaatregel en dit voornamelijk in het geval van een weekend van twee dagen, waardoor er enkel drie werkdagen overblijven, niet toestaat om toegang tot het dossier te verkrijgen. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een beslissing van een administratieve rechtbank in Lyon van 7 februari 2017 en stelt dat ondergeschikt, artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 een termijn van dertig dagen voorziet om de gevraagde administratieve documenten over te maken, zelfs in geval de beroepstermijn minder of gelijk is aan dertig dagen, wat haar of haar advocaat niet toelaat om ten gepaste tijde toegang te hebben. Verder verwijst de verzoekende partij ook nog naar het arrest nr. 213 717 van 10 december 2018 van de Raad.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de beslissing van een administratieve rechtbank in Lyon van 7 februari 2017 en het arrest nr. 213 717 van 10 december 2018 van de Raad, betrekking hebben op het toegang

krijgen tot de samenvatting van het persoonlijk onderhoud in het kader van de Dublin III-Verordening zodat de verzoekende partij hiernaar niet dienstig kan verwijzen. De bestreden beslissing, het weze herhaald, betreft geen beslissing genomen in het kader van voormelde Verordening.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat het totaal onmogelijk was om toegang tot het dossier te krijgen. De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier waarin zij deze stukken eenvoudigweg hadden kunnen terugvinden. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoon, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan.

Daarnaast moet er tevens op worden gewezen dat de advocaat die voor de verzoekende partij verschijnt voorafgaand aan de terechtzitting de gelegenheid had om inzage te nemen in het administratief dossier. Ter terechtzitting geeft de advocaat niet te kennen dat zij het dossier niet heeft kunnen inzien of meer tijd wenst om het dossier in te zien. De advocaat geeft ter terechtzitting ook niet aan dat zij in het administratief dossier nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk concreet belang de verzoekende partij heeft bij de kritiek dat de geldige beroepstermijn een toegang ten gepaste tijde tot het administratief dossier niet toelaat.

Nog los van de vraag of het daadwerkelijk om een tekortkoming van het bestuur zou gaan, hetgeen *in casu* niet blijkt (zie *supra*), moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit concreet geval niet in haar belangen werd geschaad en dat de verzoekende partij erin is geslaagd om haar rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden.

De verzoekende partij heeft vervolgens ook geen belang bij haar betoog dat artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 een discriminatie inhoudt tussen de bestuurde die de Raad moet vatten binnen de dertig dagen en de bestuurde die over een langere termijn beschikt om een beroep voor een administratief rechtscollege in te stellen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, wijst de Raad er voorts nog op dat het haar vrij stond om de beroepsmogelijkheden voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur aan te wenden. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

In de mate dat de verzoekende partij oppert dat de Raad prejudiciële vragen zou stellen aan het Grondwettelijk Hof, merkt de Raad dan ook op dat hij ter zake niet bevoegd lijkt te zijn om deze vragen te stellen nu de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een procedure voor de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State voorziet. Aangezien het antwoord op de prejudiciële vraag ook nuttig moet zijn voor de beslechting van het concrete geschil en de vragen in wezen de termijnen van de wet van 11 april 1994 betreffen (hetgeen niet onder niet onder de bevoegdheid van de Raad ressorteert), dient de verzoekende partij zich vooreerst te wenden tot de bevoegde instantie(s) en kan zij bij deze instanties alsnog voorstellen om prejudiciële vragen te stellen. Bovendien heeft het stellen van de door de verzoekende partij voorgestelde prejudiciële vragen geen nut nu werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet in haar belangen werd geschaad.

4.2.2.10.2. Daarnaast betoogt de verzoekende partij dat artikel 47 van het Handvest eveneens het recht bevat om zich te laten bijstaan, verdedigen en vertegenwoordigen, dat de verplichting om de rechten van verdediging van de geadresseerden van beslissingen die hun belangen aantasten te respecteren in principe ook op de administraties van de lidstaten rust wanneer zij maatregelen nemen in het kader van het Unierecht, dat de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht vormen en dit moet gerespecteerd worden door de publieke instanties van de lidstaten wanneer zij uitvoering geven aan het Unierecht, zelfs indien de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet voorschrijft. De verzoekende partij stelt dat het niet betwist is dat zij niet werd bijgestaan door haar advocaat tijdens het gehoor in het kader van haar verwijdering, noch tijdens haar arrestatie.

Daargelaten de vraag of uit de rechtspraak waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst kan afgeleid worden dat de verzoekende partij dient bijgestaan te worden door haar advocaat wanneer zij wordt aangehouden en gehoord in het kader van het nemen van een verwijderingsmaatregel, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar arrestatie of gehoor om bijstand van een advocaat heeft verzocht. Daarnaast merkt de Raad opnieuw op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom zij de bijstand nodig had van een advocaat of op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens haar gehoor en tijdens haar arrestatie had kunnen leiden tot een andere beslissing of de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Bovendien, zoals reeds gesteld, toont de verzoekende partij niet aan dat zij tijdens het gehoor bepaalde relevante elementen niet naar voren heeft kunnen brengen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.2.2.10.3. Een schending van artikel 47 van het Handvest is derhalve op het eerste zicht niet aangetoond. De verzoekende partij kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging.

4.2.2.11. De verzoekende partij lijkt tot slot helemaal geen belang te hebben bij de tweede prejudiciële vraag die zij voorgelegd wil zien aan het Grondwettelijk Hof, nu zij de in artikel 39/82, van de Vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend waarvan zij zelf stelt dat zij in de mogelijkheid voorziet om nieuwe elementen omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet in te roepen. De verzoekende partij ziet wel een discriminatie met het feit dat de indieners van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring deze mogelijkheid niet zouden hebben, doch dit is thans niet aan de orde.

4.2.2.12. Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van de door haar in haar middelen aangehaalde bepalingen en beginselen *prima facie* niet aan.

De middelen zijn niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

N. VERMANDER